

מגילת הבניין, פרק ב' פורים תשס"א

"תלבושות": כתר לדיקן, סרגל למר יוס, ושרפרף למר גוץ.

מקלה:

אי-שם בטכניון ישנו בניין נאה ורם,
אשר שיבחו נשמע בכל פינה שבעולם.
גבוה ונישא הוא, אך מאד מאד יקר,
ואין כספים לתחזוקה, כי התקציב הוצר.

אשר על כן, קצו-חירום, כונסה המועצה,
והדיקן אישר את השמועה שכבר פרצה...

אך הבה וניתן לגיבורים רשות דיבור,
רק לא לפני שאנו מצהירים בקול ברור,
פשוט כדי למנוע כל תביעה של נזיקין:
הקשר לדמויות-אמת מקרי לחלוטין.

ומיהן הדמויות הללו שתופענה כאן?
מר גוץ, מר יוס, דיקן, ועבדכם הנאמן.

דיקן:

אומר מיד בהתחלה: אנחנו במצוקה,
התקציבים אוזלים והקופה כמעט ריקה,
תזרים מזומנים שלילי הוליד מצב לחוץ,
(כמעט מזכיר לי מה הולך אצלנו בקיבוץ).

המיקרו מזייף, המחשבים מתבלבלים,
ייבאנו מחאן-יונס ת'עוגות שאַתם אוכלים.

מצב התברואה כאן מנפץ שיאי חרפה,
עובדי הניקיון ממחזרים את האשפה,
המשתנות הציפו את קומה חמש ושש,
שלושה ימים לקחו לעוגיות להתייבש!

מודאג אני מאד, רעים, מעומק הצרה
(רמזתי כבר לריבלין שיציע לי משרה).

מר יוס:

אני מציע לשלש את שכר הלימודים!
בכסף שנחסוך נחליף את כל המנעולים,
וכך נקטול שתי ציפורים באבן יחידה,
כי הסטודנטים לא יפריעו עוד לעבודה.

מר גנץ:

נדמה לי שאתה מגזים, רעי המלומד,
לשיטתך, נשפוך את התינוק עם האמבט.
אני ממליץ דווקא ללמוד משאר המחלקות,
שכן, נגלו לאחרונה יוזמות די מבריקות:

ב"חקר הימים" מוכרים דגים לפי משקל,
"אווירנוטיקה" עורכים טיסות כיף לחלל,
ב"הנדסת מזון" מוכרים בוקס עם ביצה,
וב"חשמל" פיתחו קונדום מוליך למחצה.

ואנו, מה מקור כוחנו? הבניין עצמו!
נפיק ממנו רווחים, וכך נועיל גם לו.
נשכיר שלוש קומות לצ'קפוינט, אינטל, IBM,
לגלילאו מזכירות, תראו איך נתקדם!

פלקטים על דלתות, ועל הקיר שלטי חוצות,
בשירותים נמכור פרחים, ובלשכה חולצות.
כי כה תנו חז"ל, ואף רשמו בדף-גמרא:
פיתחו רגליים בששון - תבוא הישועה.

מר יוס:

בושה גדולה, ואפרופו, שמעו נא אנקדוטה:
הי' ה היה ברנש נלוז אי-שם בצפון דקוטה,
אשר פנה אל יצאנית ברחוב צדדי בעיר,
ובלי היסוס תבע ממנה הצעת מחיר.
"שלושים בלבד", ענתה, "כולל ציוד, שרות, ומע"מ,
והנחה עשרים אחוז אם רק תשוב עוד פעם".

"מחיר הגון", הודה הנ"ל, "אבל עלי לומר,
שיש לי טעם מיוחד, אפילו קצת מוזר,
כשאני גומר, נו איך לומר זאת, להשפריץ,
אני נוהג בדרך כלל לחבוט ולהרביץ".

"בשום פנים ואופן לא!", השיבה העלמה,
והבחור פנה למצוא אחרת במקומה.
אך שוב ושוב הושבו פניו ריקם בחלחלה,
והוא כמעט אובד עצות - תאוותו גדולה,

עד שֶׁלְבָסוֹף הגיע אל גבירת אותו הכרך,
אשר הקשיבה בנימוס, ואז אמרה לו כך:
"אסכים לְמְבוֹקֶשְׁךָ, אך בתמורה להון-עתק,
ורק אם תישבע מראש שלא תכה חזק".

"וודאי שלא אגזים", קרא אותו בחור עקשן,
"אני ארביץ רק עד אשר תחזירי תְּאֶתְנֶנּוּ!"

וזה סופו של הסיפור, אך יש מוסר השכל:
בסוף נשיבה, עם ריבית, כל גרוש שנקבל!

מקהלה:

במועצה אז התפתח וויכוח מלומד
אם להפריט, או שמא לא, ואם אכן, כיצד?

בסוף סוכם, בתום דיון ארוך ומפותל:
ההכרעה פְּבְּדָת משקל, ואף הרת גורל,
ויש להשתמש באלגוריתם משוכלל,
הסתברותי, ולא איטי, אמין ומקובל.

בכובד ראש נבחר מטבע והונף אל על,
ובנפלו ידעו כולם שגם הפור נפל...

תרצו ללא ספק לשמוע אחרית דבר,
ובכן, נתיב ההפרטה הוא זה אשר נבחר,
וכפי שגויץ ניבא, החלו הכספים לזרום,
אבל לסגל המרצים כבר לא נותר מקום.

חברות ה-"הייטק" השתלטו על כל חלקה טובה,
המליטו אלף "סטרטאפים" (או שמא רבבה),
בלעו את הסטודנטים ושתו ת'מזכירות,
טיפסו על התריסים, התנדנדו מהמנורות.

בסוף כבשו את הלשכה והדיקן נשבר,
ובו ביום כינס אליו את כל מי שנותר.
בתום דיון חפוז הוחלט להתאחד מייד,
ולהכריז בקול גדול, כולם כאיש אחד:

כולם ביחד (על פי הסיום של "תקווה" של מאיר אריאל):

אז מה אני צריך את כל הציניות הזאת,
עם כל הַתְּזִיּוֹת אשר בינם לבינם,
כמה זמן יכולנו עוד פשוט להתבזות,
אני חוזר לפישבך, אל "חשמל" השכנה...

כולנו חוזרים שוב לפישבך,
תתארו לכם!